

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius , Museum Tusulanum, 1986, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967151744/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

at takke, saa overøse de mig med forekommende Opmerksom-
heder og Kierligheds Beviiser.

Om min Kierlighed for den Eene gjorde mig meere kold
20 imod den Anden, eller om han Blev kied af at see al sin
vendte Møye forgieves, det veed jeg ikke, men først i Aaret
1748 kom han til mig, og Bad mig uden Skaansel men oprigtig
at sige ham, om jeg endnu var lige saa kold og ligegyldig imod
ham, som jeg havde været. Jeg svarede ham, at jeg kiendte alt
25 hvad jeg skyldede hans udviiste og Bestandige Godhed for mig
at jngen kunde agte og ære hans Fortienester høiere end jeg og
at jngen kunde meere oprigtig ønske eller skulde inderlige
glæde sig over Hans Lykke end jeg, men da Kierlighed var en
uvilkaarlig Følelse, saa stod det ikke til mig at fatte den efter
30 Behag; thi havde det Beroet paa Villien, saa havde jeg elsket ham
for lang Tiid siden, og at det havde været for hans egen Skyld at
jeg ikke havde taget imod hans Haand, fordi jeg havde følet, at jeg
uden Kierlighed til ham ikke kunde gjøre ham saa lykkelig, som
han fortiente at være. Han bad mig derpaa at sige ham, om jeg
35 da endnu var saa ligegyldig imod alle andre, som imod ham?
Dette Spørgsmaal Blev mig suurt at Besvare, det gjorde mig
Ondt, at jeg skulde krænke ham, men lyve vilde jeg ikke, og sagde
ham derfor Sandheden. Saa skal jeg da, sagde han med Taarene
i Øynene, tiene min Lykkelige Medbeyler til Triumph. Det
40 skal De ikke, sagde jeg, aldrig har jeg nævnet Deres Navn i den
Forstand for ham, og gjorde derpaa en stor Eed, aldrig skal
Deres Navn nævnes af mig for ham eller noget Menneske i
denne Begivenhed; og dette er Aarsagen, hvorfor jeg har beskrevet
men ikke nævnt ham. Jeg har paa nogen Tiid frygtet derfor, svare-
45 de han, men Aarsagen hvorfor jeg ønskede Vished derom er denne:
Var min Frygt grundet, saa var Fraværelsen det tienligste for

- 15 mig, der er en Tjeneste Ledig i Provindserne, som jeg vil søge, den nægtes mig ventelig ikke da den er under det, som jeg kunde vente, naar jeg Blev her. Jeg svarede ham, at det gik mig nær, at være Aarsagen til at hans Venner skulde miste ham, men da Forsynets Veye vare urandsalige, saa vilde jeg baade haabe og bede at han maatte finde et Fruentimmer der, som maatte giøre ham
- 5 saa Lykkelig, at han dagligen velsignede sin tagne Beslutning. Det venter jeg ikke, svarede han, det Jndtryk De har giort i min Barm [er min Barm,] er alt for stærkt dertil, kan Fraværelsen svække det, da Bliver det alt. De er det første Fruentimmer jeg har tilbudet min Haand, De har afslaaet den, men Grunden til Deres
- 10 Afslag har forøget min Kierlighed, siden den har forøget min Agt; jeg veed, at hundrede andre havde taget imod Den, uden at giøre sig Deres Betænkninger og maaske giort os Begge ulykkelige. Ikke desto mindre nægter jeg ikke, at jeg har troet, at dersom De havde vildet give mig Deres Haand, saa skulde mit For-
- 15 hold ved Deres Tænkmaade have tilveyebragt Deres Kierlighed, saa Længe Deres Hierte var urørt; men nu da De har tilstaaet Dets Partiiskhed for en anden, saa fortiente jeg Deres Foragt, om jeg søgte videre at overtale Dem. Betragt mig altsaa ikke meere som Elsker men som en Ven, der ønsker Dem ald-
- 20 muelig Lyksalighed, og tager Deel i alt hvad der møder Dem; og til et Pant paa Deres Agt, saa giv mig et Kys, som Ven, De saa ofte har afslaaet mig som Elsker. Da det havde været en Art af Grovhed at nægte ham det, saa fik han Det første og sidste Kys af mig, men de smerteligste Følelser Bemestrede sig mig, da
- 25 hans Taare trillede ned af mine Kinder. J mange Dage efter var jeg nedslaget og Beklemt, jeg Bebrejdede mig Ubillighed imod ham, og syntes dog at jeg for Begges Vel Skyld ikke kunde handlet anderledes end jeg havde giort.
- Efter hans indstændige Begiering havde min Fader, som aldrig